

Sygn. akt III SK 14/13

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa C. Spółki Akcyjnej w W. następcy prawnego C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji

o nałożenie kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 sierpnia 2012 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2012 r., oddalił apelację C. Sp. z o.o. w W. (powód) od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2011 r., w sprawie przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (Przewodniczący KRRiTV) o nałożenie kary pieniężnej za naruszenie obowiązków wynikających z art. 15a ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (j.t. Dz.U. z 2011 r., Nr 43, poz. 226, ze zm.) w II oraz III kwartale 2010 r.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 53

ust. 1 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji oraz art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód powołał się na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz na potrzebę wykładni art. 53 ust. 1 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.).

Oczywistej zasadności skargi powód upatruje w naruszeniu art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie zarzutu apelacji dotyczącego oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka. W wyniku oddalenia tego wniosku, zdaniem skarżącego, doszło do niewyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności świadczących o obiektywnym i niezawinionym przez powoda nieosiągnięciu wymaganych prawem wskaźników procentowego udziału w programie telewizyjnym emitowanym przez powoda audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim. Powód upatruje również oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w zastosowaniu art. 53 ust. 1 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji do okresów nieobjętych zaskarżoną decyzją przez uzasadnienie wysokości kary zdarzeniami, co do których nie można już nakładać kary pieniężnej na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji. Dodatkowo powód podnosi, że Sąd Apelacyjny zastosował w niniejszej sprawie art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji w brzmieniu nieobowiązującym w okresie objętym karą nałożoną na powoda, ponieważ w okresie tym przepis nie zawierał sformułowania „uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe”. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku powołał się zaś na te przesłanki, mimo iż zostały one wprowadzone do treści art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji już po wydaniu decyzji Przewodniczącego KRRiTV.

Powołując się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powód wskazał z kolei na konieczność rozstrzygnięcia następujących wątpliwości interpretacyjnych: 1) czy art. 53 ust. 1 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji, według stanu prawnego obowiązującego w okresie objętym karą, pozwala przy wymierzaniu kary z tego przepisu brać pod uwagę stan faktyczny z innych wcześniejszych okresów, niż okres objęty nałożoną karą? Czy według tego przepisu można było uzasadniać tym samym wysokość kary zdarzeniami, co do których nie można już nakładać kary

pieniężnej na podstawie art. 53 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji? Czy przy wymierzaniu kary na podstawie art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji co do zasady i co do wysokości miał znaczenie element zawinienia podmiotu ukaranego, element obiektywnych przeszkód uniemożliwiających spełnienie przez podmiot ukarany wymogów przewidzianych prawem, za które został ukarany? Czy przepis ten przewidywał obligatoryjność ukarania takiego podmiotu niezależnie od ww. przesłanek za sam fakt naruszenia określonych wymogów przewidzianych przepisami prawa niezależnie od przyczyn niespełnienia przez podmiot ukarany tych wymogów, czy też jednak brak zawinienia ze strony podmiotu ukaranego zwalnia go od takiej odpowiedzialności, ewentualnie wpływa na wysokość nałożonej kary?

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania z następujących powodów.

Z uzasadnienia wniosku powoda o przyjęcie skargi do rozpoznania nie wynika, aby Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego, ewidentnego, widocznego na pierwszy rzut oka naruszenia przepisów wskazanych przez powoda, jak tego, zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem, wymaga art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Naruszenie przepisów k.p.c., na które powołuje się powód, nie jest oczywiste, gdyż o potrzebie przeprowadzenia wnioskowanego przez powoda dowodu przesądza znaczenie okoliczności, której wniosek dowodowy dotyczy, dla subsumpcji ustalonego w sprawie stanu faktycznego pod hipotezę normy wynikającej z art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Z uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji wynika natomiast, że okoliczności – będące według powoda okolicznościami istotnymi dla sprawy - nie mają zdaniem Sądu znaczenia dla jej rozstrzygnięcia.

Analizując uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego nie można także dopatrzeć się naruszenia art. 53 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji, poprzez zastosowanie tego przepisu do okresów nieobjętych zaskarżoną decyzją. Decyzja

ta obejmowała zachowanie powoda w II i III kwartale 2010 r., zaś zaskarżony wyrok nie rozszerza odpowiedzialności powoda za naruszenie przepisów ustawy o radiofonii i telewizji poza te ramy czasowe, ani granice wyznaczone w art. 53 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji.

Brak również podstaw do uznania skargi kasacyjnej powoda za oczywiście uzasadnioną ze względu na przywołanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Apelacyjny fragmentów art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji w brzmieniu obowiązującym po wydaniu decyzji Przewodniczącego KRRiTV zaskarżonej w niniejszej sprawie. W wyniku nowelizacji dokonanej art. 20 ustawy z dnia 30 czerwca 2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz.U. z 2011 r., nr 153, poz. 903) treść art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji została uzupełniona o katalog okoliczności, jakie Przewodniczący KRRiTV powinien uwzględniać przy wymierzaniu kary pieniężnej. Wśród tych okoliczności wymieniono dotychczasową działalność nadawcy. Na dotychczasową działalność powoda Przewodniczący KRRiTV powołał się zaś w uzasadnieniu decyzji (w oparciu o dokumenty dotyczące przeprowadzanych systematycznie czynności sprawdzających przestrzeganie przez powoda obowiązku wynikającego z art. 15 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji), a zatem jeszcze przed nałożeniem na organ regulacji rynku mediów elektronicznych stosownego obowiązku na mocy ustawy z dnia 30 czerwca 2011 r. Wyjaśnienie motywów, którymi kierował się organ nakładający karę pieniężną, nie może więc zostać uznane za sprzeczne z przepisami prawa. Analogicznie należy potraktować przywołanie przez Sąd Apelacyjny przesłanek wprowadzonych do art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji na mocy powołanej powyżej nowelizacji, w sytuacji gdy przepis zawierający normę sankcjonującą w brzmieniu poprzednim nie określał żadnych przesłanek wymiaru kary pieniężnej w konkretnej sprawie. Nawet gdyby jednak przyjąć, że zastosowanie powinien znaleźć art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji Przewodniczącego KRRiTV, to należałoby uznać, że wyrok Sądu Apelacyjnego odpowiada prawu. W konsekwencji uznanie zarzutu naruszenia art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji w sposób przedstawiony przez powoda w uzasadnieniu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie prowadziłoby do jej uwzględnienia i uchylenia

wyroku Sądu Apelacyjnego. To zaś oznacza, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście zasadna.

Przeciwko uznaniu skargi powoda za oczywiście uzasadnioną przemawia dodatkowo powołanie się na oczywiste naruszenie tego samego przepisu prawa (art. 53 ust. 1 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji), który jednocześnie stanowi podstawę dla sformułowania wątpliwości interpretacyjnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Tymczasem nie można twierdzić, że Sąd drugiej instancji w ewidentny i oczywisty sposób naruszył przepis prawa, którego wykładnia równocześnie stwarza – zdaniem skarżącego - poważne trudności lub jest źródłem rozbieżności w orzecznictwie.

Z kolei wniosek powoda o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na mankamenty jego uzasadnienia. Mianowicie, w przypadku powołania się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący ma obowiązek określenia przepisów wymagających wykładni oraz wskazania poważnych wątpliwości interpretacyjnych związanych ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości lub rozbieżności w orzecznictwie sądów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 17/12 i powołane tam orzecznictwo). Powód poprzestał zaś na sformułowaniu różnych wątpliwości interpretacyjnych dotyczących art. 53 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Tym samym uzasadnienie wniosku o przyjęcie rozpoznania skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., w oczywisty sposób nie spełnia wymogów, jakim powinien odpowiadać wywód profesjonalnego pełnomocnika mający przekonać Sąd Najwyższy o występowaniu publicznoprawnej potrzeby merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej powoda. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie rzeczywiście zachodzą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 55/12 i powołane tam orzeczenia).

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.